

בע"א (ירושלים) 34212-10-17 - מאהר סעו נ' מדינת ישראל

בע"א (ירושלים) 34212-10-17 - מאהר סעו נ' מדינת ישראל

בע"א (ירושלים) 34212-10-17

מאהר סעו

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בירושלים

[25.10.2017]

כבוד השופט פאול שטרק

החלטה

בפני מונחת בקשה לשחרור תפוס, רכב בבעלות המבקש אשר נתפס על ידי המשיבה בתאריך 25.9.2017 (להלן: "הבקשה").

ביום 22.10.2017 התקיים דיון בבקשה אשר במסגרתו ב"כ המשיבה הגישה תמונות אשר סומנו א', ב' ו-ג'. לטענת המשיבה, המבקש הוא עבריין סידרתי שקיבל דו"חות בשנים הקודמות, התביעה הגיעה איתו להסדרים והוא ממשיך לבצע את אותן עבירות. ב"כ המשיבה הגישה שני הסדרים אשר סומנו ה' ו-ו' וכן פלט של דו"חות שנרשמו לחובתו של המבקש, סומן באות ז'. ב"כ המשיבה הוסיפה וטענה כי המבקש עבר עבירה עם הרכב בניגוד להוראות חוק שמירת הניקיון התשמ"ד - 1984 כאשר בתא המטען של הרכב נמצאו מודעות רבות וכן על פי התמונות רואים כי המבקש עמד בסמוך לרכב נשוא הבקשה.

מנגד, טען ב"כ המבקש כי בפני בית המשפט אין "ראיות לכאורה" הקושרות את המבקש לביצוע העבירה. בנוסף, טען כי ראיות המשיבה הן מפי השמועה מאחר שהמפקח לא העיד על האירוע. המבקש מכחיש כי ביצע את העבירה ולטענתו לא נמסר לו דו"ח תפיסה במעמד התפיסה על ידי המפקח, לכן, לטענת ב"כ המבקש התפיסה בוצעה שלא כדין.

דיון

ככלל, תפיסת חפץ והחזקתו על ידי הרשות, כרוכה בפגיעה בזכות הקניין של בעלי הנכס המעוגנת בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו.

לשם מניעת פגיעה בבעלים של התפוס יש לשקול על כפות המאזניים מחד, את האינטרס הציבורי שנפגע או עלול להיפגע משחרור התפוס ומאידך, לבחון את הפגיעה של בעל התפוס נוכח תפיסת הנכס.

בבש"פ 7715/97 קבעה השופטת שטרסברג כהן, בעמ' 17-18:

"תפיסה בפועל של הרכוש היא האמצעי הדרסטי ביותר להשגת התכלית של האפשרות לחלט בעתיד. היא שוללת מן הבעלים שהועמד לדין ובטרם נחרץ דינו, את השימוש בכלי הרכב בעצמו או באמצעות אחרים למשך תקופה ארוכה, וזאת כאמצעי ביטחון. הפגיעה ברכושו של אדם על-ידי נטילתו ממנו, על-מנת להבטיח אפשרות חילוט בעתיד היא פגיעה ברכושו ובקניינו ולפיכך יש לנקוט אותה רק כאמצעי אחרון ובהיעדר אמצעים חלופיים להבטחת אותה תכלית. כך יש לעשות בהשראת חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו וכך יש לעשות על-פי עקרון המידתיות המקובל עלינו..."

(הדגשה לא במקור פ.ש) (ראה: בש"פ 7715/97 חג'ג' נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 14).

בבקשות מעין אלו, יש לערוך איזון ראוי בין ההגנה על הזכות הקניינית של בעל הרכוש לבין השמירה על האינטרס הציבורי במניעת ביצוע עבירות פליליות באמצעות הרכוש התפוס.

מהכלל אל הפרט

1. ב"כ המשיבה הסבירה את נסיבות התיק על פי הדיווח שקיבלה. נכון להיום, אין בידי המשיבה מזכרים של המפקחים שבכוחם להצביע על החשד אשר התעורר בליבם ביחס לביצוע העבירה על ידי המבקש.
2. הליך שחרור תפוס אינו שונה בתכליתו מהליך מעצר. לפיכך, על המשיבה להציג בפני בית המשפט ראיות לכאורה לביצוע העבירה על ידי המבקש וכן מעורבות התפוס בביצוע העבירה.
3. בהליך דנן, טרם הוגש כתב אישום, למרות זאת, בשלב זה ניתן לקבוע ממצאים לכאורה על פי עדות השמועה ואף להתייחס לעבר של המבקש בכל הנוגע הן לביצוע העבירה המיוחסת לו, לכאורה, והן לסכנה לציבור מהמשך ביצוע אותן עבירות על ידי המבקש.
4. בפסיקה נקבע כי לגורמי אכיפת החוק ישנן סמכויות לפעול כנגד אדם בטרם הכרעה משפטית. כאן עולה שאלת האיזון הראוי בין מידת הפגיעה ההכרחית בנחקר או בנאשם לצורך השגת תכליות הנוצצות באינטרס הציבורי, לבין מימוש זכויות הנתונות לכל אדם בטרם הוכרע דבר אחריותו הפלילית כגון הזכות לחירות והזכות לקניין (ראה: ב"ש 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו ביום 12.3.2006) (להלן: "פס"ד לרגו").

ראיות לכאורה

5. מהתמונות א' ו-ב' אני מתרשם כי בתוך רכבו של המבקש, בדלת האחורית, בתא המטען נתפסו מודעות ספציפיות ל"כפרות" וכן את האמצעים הדרושים להדבקתם.
- בתמונה המסומנת ג' אנו רואים כי מודעה זהה הודבקה באופן לא חוקי על גבי לוח מודעות. בתמונות א' ו-ג' אנו רואים זהות מושלמת בין התוכן של המודעות שנתפסו בתוך רכבו של המבקש לבין המודעה התלויה על גבי לוח המודעות.
6. במקרה דנן, אין להתעלם מעברו והרשעותיו הקודמות של המבקש בגין העבירה המיוחסת לו בעניין דנן, לפיו המבקש נוהג להדביק מודעות בניגוד לחוק. כעולה מהתמונות, המבקש עוסק לכאורה בהדבקת מודעות הזרות למודעה בתמונה ג'.
7. ב"כ המבקש לא הוכיח פגם המתייחס למסירת דו"ח התפיסה. במועד התפיסה נרשם דו"ח תפיסה והדו"ח הוגש לבית המשפט. אין בפני בית המשפט ראיה של ממש הסותרת את הנטען על ידי ב"כ המשיבה כי המבקש הסתלק מהזירה וסרב לקחת את הדו"ח.
8. לאור ההלכה שנקבעה בפס"ד לרגו לפיה אין לשחרר תפוס ללא בטחונות של ממש, דוחה את עמדת המשיבה בדבר סירובה לשחרור התפוס.
9. במקרה דנן קיים יסוד לתכלית תפיסה למניעת עבירה עתידית, עם זאת, לא ניתן לחלט את הרכב טרם הרשעת הנאשם.
10. הצדדים הסכימו כי שווי הרכב הינו 20,000 ₪ כפי שנקבע בב"ש. 4640/17.
11. לאור האמור קובע כי התפוס ישוחרר בכפוף לתנאים כדלהלן:
- א. המבקש יפקיד סך של 12,500 ₪ לקופת בית המשפט במזומן או בערבות בנקאית).
- ב. המבקש יחתום על התחייבות בסך של 10,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה דומה למשך 180 ימים מהיום.
- ג. שחרור הרכב יהיה כנגד הצגת תעודת ביטוח מקיף של הרכב ל- 11 חודשים לפחות ואשר בו תירשם עיריית ירושלים מוטבת ראשונה.
- ד. הארכת ביטוח הרכב מזמן לזמן עד למתן גזר הדין, במידה ויוגש כתב אישום.
- ה. בהעדר הגשת כתב אישום תוך 90 ימים מיום מתן ההחלטה, יושב הפיקדון למבקש ויתר התנאים יעמדו על כנם. זכות ערר לבית המשפט המחוזי בתוך 30 ימים.
- המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.
- המזכירות תחזיר את המוצגים למשיבה.
- ניתנה היום, ה' חשוון תשע"ח, 25 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.